



Sygn. akt III KRS 9/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołań K. C., I. T. i M. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr .../2011 z dnia ... 2011 r.,

w przedmiocie przedstawienia wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego obwieszczonego w Monitorze Polskim po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 kwietnia 2012 r.,

oddala odwołania.

Uzasadnienie

Uchwałą z dnia ... 2012 r., Nr .../2011, Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła, że asystent sędziego E. O. zostanie przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego (pkt 1.) oraz postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku

sędziego Sądu Rejonowego 22 osób biorących udział w procedurze wyboru kandydata na urząd sędziego, w tym: K. C. (pkt 7.); I. T. (pkt 19.); M. W. (pkt 21.). W uzasadnieniu uchwały przedstawiono, że zadaniem KRS był wybór tylko jednej osoby spośród 23 kandydatów na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym. Dokonując wyboru E. O. uwzględniono w szczególności, że E. O. w 2003 r. ukończyła studia prawnicze z oceną bardzo dobrą. Po odbyciu aplikacji sądowej, we wrześniu 2006 r. złożyła egzamin sędziowski z ogólną oceną dobrą plus. Po zakończeniu aplikacji sądowej i uzyskaniu wpisu na listę radców prawnych w okresie od 1 lutego 2007 r. do 19 marca 2007 r. wykonywała zawód radcy prawnego, świadcząc usługi na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego A. K. w D. Od 20 marca 2007 r. do chwili obecnej zatrudniona jest na stanowisku asystenta sędziego w Sądzie Rejonowym w Wydziale Karnym. Praca E. O. na stanowisku asystenta sędziego została oceniona przez sędziego Sądu Okręgowego wizytatora ds. karnych Sądu Okręgowego w T. M. S. oraz sędziego Sądu Okręgowego M. R. Sędzia M. S. stwierdziła, że sporządzając projekty uzasadnień kandydatka wykazała się dużą znajomością przepisów prawa karnego materialnego oraz procesowego, a także orzecznictwa Sądu Najwyższego. Jest to osoba o wysokiej kulturze osobistej, bardzo pracowita, kompetentna, chętnie wykonuje polecenia sędziów. Posiada umiejętność posługiwania się precyzyjnym językiem prawniczym, co w połączeniu z poziomem znajomości obowiązującego prawa daje efekty w postaci sporządzania projektów uzasadnień, które niemalże zawsze były w całości akceptowane przez współpracujących z nią sędziów. Zadaniem wizytatora cechy takie jak pracowitość, terminowość, samodzielność w połączeniu ze znajomością prawa predysponują ją do wykonywania obowiązków sędziego. Sędzia M. R. ocenił poziom sporządzanych przez kandydatkę uzasadnień jako wyróżniający. Stwierdził, że zlecone czynności wykonywała bezzwłocznie, przeprowadzała wnikliwą i pełną analizę całokształtu okoliczności danej sprawy, jest osobą bardzo pracowitą, zdolną, odpowiedzialną oraz zdyscyplinowaną. Posiada wiedzę merytoryczną, którą potrafi dobrze wykorzystać przez logiczne myślenie i wyciąganie prawidłowych wniosków. Jest bardzo dobrym organizatorem pracy na swoim stanowisku, nigdy nie miała także problemów z terminowym wykonywaniem zleconych jej czynności. Zachowanie kandydatki w stosunku do przełożonych oraz współpracowników nie budzi

zastrzeżeń. Zarówno wiedza posiadana przez kandydatkę, jak również jej cechy osobiste wskazują na duże predyspozycje do pełnienia funkcji sędziego. Kolegium Sądu Okręgowego w T. na posiedzeniu w dniu 22 lutego 2011 r. wyraziło na temat kandydatki opinię jednogłośnie pozytywną. Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Okręgowego w T. na posiedzeniu w dniu 12 kwietnia 2011 r. oddało na powyższą kandydaturę 23 głosy „za”, 9 głosów „przeciw”, przy braku głosów „wstrzymujących się”. Minister Sprawiedliwości pozytywnie zaopiniował tę kandydaturę. Zespół Krajowej Rady Sądownictwa jednogłośnie przyjął stanowisko o rekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa E. O.

Uzasadnienie uchwały zawiera również ustalenia dotyczące pozostałych kandydatów.

K. C. ukończyła studia prawnicze w 2000 r. z oceną dobrą. Po odbyciu aplikacji sądowej we wrześniu 2004 r. złożyła egzamin sędziowski, uzyskując ocenę bardzo dobrą. Z dniem 2 listopada 2004 r. Minister Sprawiedliwości mianował ją referendarzem sądowym w Sądzie Rejonowym w K. i została delegowana do pracy w Ośrodku Ksiąg Wieczystych w N. Od 15 lutego 2005 r. pracuje w Sądzie Rejonowym w K. w Wydziale Cywilnym, Wydziale Grodzkim i Wydziale Ksiąg Wieczystych. Praca K. C. na stanowisku referendarza sądowego została oceniona przez wizytatora ds. ksiąg wieczystych SSO K. D. oraz wizytator ds. cywilnych SSO G. Ł. SSO K. D. stwierdził, że kandydatka prezentuje wysoki poziom kultury osobistej, właściwy stosunek do przełożonych i współpracowników, spokój, opanowanie, rozwagę oraz duże zaangażowanie w bieżącą pracę. Zwrócił też uwagę na to, że kandydatka wykazuje wysokie predyspozycje osobowościowe do wykonywania zawodu sędziego. SSO G. Ł. stwierdziła, że wyniki pracy kandydatki, w szczególności zakres posiadanej przez nią wiedzy, umiejętność stosowania jej w praktyce, a także zaangażowanie w wykonywaną pracę oraz umiejętność jej organizacji dają podstawę do powołania jej na stanowisko sędziego. Kolegium Sądu Okręgowego w T. na posiedzeniu w dniu 22 lutego 2011 r. wyraziło na temat kandydatki opinię jednogłośnie pozytywną. Zgromadzenie ogólne Sędziów Sądu Okręgowego w T. na posiedzeniu w dniu 12 kwietnia 2011 r. oddało na powyższą kandydaturę 19 głosów „za”, 13 głosów „przeciw”, przy braku głosów „wstrzymujących się”. Minister Sprawiedliwości pozytywnie ocenił powyższą

kandydaturę. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa postanowił nie rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa K. C.

I. T. ukończyła studia prawnicze w 2004 r. z oceną bardzo dobrą. Po odbyciu aplikacji sądowej we wrześniu 2007 r. złożyła egzamin sędziowski, uzyskując ocenę dobrą. Od 19 maja 2004 r. do 23 października 2006 r. pracowała w sekretariacie Wydziału Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w M. Od 1 sierpnia 2008 r. pracuje w Sądzie Rejonowym w M. w Wydziale Rodzinnym i Nieletnich i Wydziale Cywilnym, a od 7 grudnia 2009 r. w Wydziale Pracy. Praca I. T. została oceniona przez wizytator ds. z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych SSO A. B., która stwierdziła, że kandydatka posiada szeroki zakres wiedzy prawniczej, znajomość przepisów prawa materialnego oraz procesowego, doświadczenie zawodowe i życiowe, umiejętność posługiwania się językiem prawniczym oraz, że potrafi dokonywać oceny, jest osobą bardzo pracowitą i dobrze organizuje sobie pracę. Odznacza się wysoką kulturą osobistą, terminowością oraz samodzielnością. Kolegium Sądu Okręgowego w T. na posiedzeniu w dniu 22 lutego 2011 r. wyraziło na temat kandydatki opinię jednogłośnie pozytywną. Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Okręgowego w T. na posiedzeniu w dniu 12 kwietnia 2011 r. oddało na powyższą kandydaturę 17 głosów „za”, 15 głosów „przeciw”, przy braku głosów „wstrzymujących się”. Minister Sprawiedliwości pozytywnie ocenił powyższą kandydaturę. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa postanowił nie rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa I. T.

M. W. ukończyła studia prawnicze w 2003 r. z oceną bardzo dobrą. Po odbyciu aplikacji sądowej we wrześniu 2006 r. złożyła egzamin sędziowski, uzyskując ocenę bardzo dobrą. W okresie od 15 maja 2006 r. do 28 lutego 2007 r. była zatrudniona na stanowisku asystenta sędziego w Sądzie Rejonowym w M. Z dniem 1 marca 2007 r. została mianowana na stanowisko referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w M. Początkowo rozpatrywała sprawy w postępowaniu wieczystoksięgowym w Sądzie Rejonowym w M. a z dniem 16 maja 2007 r. została przeniesiona do Sądu Rejonowego w T., gdzie orzekała w Wydziale Grodzkim oraz Wydziale Ksiąg Wieczystych w ½ obciążenia. Od 1 września 2008 r. orzeka w Wydziale Ksiąg Wieczystych w ramach pełnego etatu. Praca M. W. na stanowisku

referendarza sądowego została oceniona przez SSO G. K. oraz wizytator ds. cywilnych SSO M. S., którzy stwierdzili, że kandydatka spełnia wszystkie wymagania formalne niezbędne do ubiegania się o powołanie na stanowisko sędziego sądu rejonowego. Jest to osoba dokładna, sumienna i zdyscyplinowana o wysokim poziomie kultury osobistej. Nie ma problemów z samodzielnym podejmowaniem decyzji. Kolegium Sądu Okręgowego w T. na posiedzeniu w dniu 22 lutego 2011 r. wyraziło na temat kandydatki opinię jednogłośnie pozytywną. Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Okręgowego w T. na posiedzeniu w dniu 12 kwietnia 2011 r. oddało na powyższą kandydaturę 7 głosów „za”, 25 głosów „przeciw”, przy braku głosów „wstrzymujących się”. Minister Sprawiedliwości pozytywnie ocenił powyższą kandydaturę. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa postanowił nie rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa M. W. W uzasadnieniu uchwały przedstawiono, że Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę, kierując się przyjętą przez Zespół członków KRS listą rekomendacji, uwzględniającą przede wszystkim ocenę kwalifikacji kandydatów i kryteria wyrażone w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że najlepszą kandydatką spośród wszystkich osób ubiegających się o wolne stanowisko sędziowskie, jest E. O. Za tą kandydaturą przemawia najwyższe poparcie środowiska sędziowskiego. Kandydatka uzyskała również poparcie Prezesa Sądu Rejonowego w M., bardzo pozytywne opinie sędziego wizytatora oraz sędziów współpracujących z nią w Sądzie Rejonowym w M. Podkreślono, że większość spraw przygotowywanych przez kandydatkę cechowała się dużym stopniem skomplikowania zarówno pod względem faktycznym, jak i prawnym. Sporządzając projekty uzasadnień wykazywała się dużą znajomością przepisów prawa karnego materialnego i procesowego, a także orzecznictwa Sądu Najwyższego, sądów apelacyjnych oraz literatury prawniczej. Kandydatka bierze bardzo aktywny udział we wszystkich szkoleniach organizowanych przez Sąd Okręgowy w T. przeznaczonych dla asystentów sędziego, a także odbyła szkolenie w J. organizowane dla asystentów sędziów orzekających w wydziałach karnych, stale podnosząc swoje kwalifikacje zawodowe. Zwrócono także uwagę na fakt, że kandydatka kilkakrotnie opracowywała tabele i wykazy spraw nie zakończonych w okresie jednego roku od daty ich wpływu w

Wydziale Karnym Sądu Rejonowego w M., a także redagowała pisma stanowiące odpowiedzi na skargi i wnioski wpływające do Oddziału Administracyjnego Sądu Rejonowego w M. Studia prawnicze ukończyła z oceną bardzo dobrą a egzamin sędziowski złożyła z oceną dobrą plus. Dotychczasowe przygotowanie kandydatki, zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, przemawia za powyższą kandydaturą, gdyż pozostali kandydaci nie uzyskali tak wysokich ocen kwalifikacji zawodowych ani takiego poparcia środowiska.

Powyżej przedstawione okoliczności spowodowały, że na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa w dniu ... 2011 r. na E. O. oddano 17 głosów „za”, udzielając jej jednogłośniego poparcia. Na K. C. nie oddano głosów „za”, oddano 2 głosy „przeciw” i 13 głosów „wstrzymujących się”; na I. T. nie oddano głosów „za”, oddano 2 głosy „przeciw” przy 15 głosach „wstrzymujących się”; na M. W. nie oddano głosów „za”, oddano 4 głosy „przeciw” przy 13 głosach „wstrzymujących się” – w rezultacie trzy ostatnie kandydatki nie uzyskały wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa złożyły trzy osoby których KRS postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi RP (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm.). K. C. odwołała się w zakresie, w jakim Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić E. O. natomiast nie przedstawiać Prezydentowi RP odwołującej się.

Zarzuciła zaskarżonej uchwale sprzeczność z przepisem art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa przez błędne zastosowanie kryteriów, jakimi Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się przy wyborze najlepszego kandydata na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w M. przez: - oparcie dokonanego wyboru na kryterium najwyższego poparcia środowiska sędziowskiego ze wszystkich zgłoszonych kandydatów wyrażającego się w wyniku głosowania na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Sądu Okręgowego w T.; - niewłaściwe zastosowanie kryteriów oceny kwalifikacji kandydatki i niewłaściwą ocenę kwalifikacji zawodowych odwołującej się przez pominięcie: bardzo pozytywnej opinii sędziego wizytatora, bardzo dobrej oceny uzyskanej z egzaminu sędziowskiego, doświadczenia zawodowego dłuższego stażem i polegającego na samodzielnej pracy orzeczniczej, rekomendacji Prezesa

Sądu Rejonowego w K. oraz rekomendacji byłego przewodniczącego Wydziału Ksiąg Wieczystych a obecnego przewodniczącego Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w K. SSR J. C. Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie.

I. T. zaskarżyła uchwałę KRS w całości; zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego:

- a) art. 33 ust. 1 w związku z art. 33 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa przez odstąpienie od wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i jej rozpatrzenie w sytuacji braku oceny pracy kandydatki przez wizytatora ds. rodzinnych i wizytatora ds. cywilnych oraz braku uzupełnienia materiałów sprawy w tym zakresie, co mogło mieć istotny wpływ na jej wynik z uwagi na brak pełnej, kompleksowej oceny kwalifikacji kandydatki, jak również nie wzięcia pod uwagę doświadczenia zawodowego kandydatki oraz okoliczności wyróżniających ją spośród innych kandydatów;
- b) art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa przez niewłaściwe zastosowanie kryteriów wyboru kandydata rekomendowanego na urząd sędziego z uwagi na nadanie prymatu opiniom przełożonych oraz ocenie zgromadzenia ogólnego sędziów, w sytuacji kiedy kryteria te określone przez Radę „poparciem środowiska sędziowskiego” są kryteriami pomocniczymi w stosunku do oceny kwalifikacji kandydata, jak również dokonanie oceny kwalifikacji tego kandydata przez dwóch sędziów, a mianowicie wizytatora ds. karnych SSO M. S. oraz SSO w SR M. R., orzekającego w Wydziale Karnym Sądu Rejonowego w M., który był bezpośrednim przełożonym kandydata, co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Odwołująca zarzuciła także naruszenie przepisu prawa materialnego – art. 60 Konstytucji RP przez zastosowanie niejednorodnych i dyskryminujących procedur oceny kwalifikacji i pracy kandydatów, a mianowicie dokonanie oceny kwalifikacji kandydatki odwołującej się, pracującej na stanowisku asystenta sędziego jednocześnie w wydziałach: cywilnym, pracy oraz rodzinnym i nieletnich przez wizytatora ds. pracy i ubezpieczeń społecznych w sytuacji, gdy ocena kwalifikacji kandydatów pracujących na stanowiskach referendarzy sądowych jednocześnie w wydziałach cywilnych i ksiąg wieczystych opierała się na ocenie pracy sporządzonej przez dwóch wizytatorów tj. ds. cywilnych i ksiąg wieczystych, jak również dokonanie kwalifikacji kandydata rekomendowanego na urząd sędziego – asystenta sędziego pracującego w jednym wydziale – wydziale karnym przez dwóch sędziów orzekających w wydziałach karnych.

Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Krajową Radę Sądownictwa.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie.

M. W. zaskarżyła przedmiotową uchwałę w zakresie, w jakim Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić E. O. natomiast nie przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego M. W. Odwołująca się zarzuciła zaskarżonej uchwale sprzeczność z art. 35 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa przez nieuwzględnienie większego doświadczenia zawodowego odwołującej się, a także osiągnięcia przez nią lepszej oceny z egzaminu sędziowskiego. Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie.

W odpowiedzi na odwołania E. O. wniosła: - odnośnie odwołania wniesionego przez K. C. – o oddalenie odwołania jako niezasadzonego; - odnośnie odwołania wniesionego przez I. T.: o odrzucenie odwołania w części wykraczającej poza zakres rozstrzygnięcia zawarty w pkt 1 i pkt 19 zaskarżonej

uchwały, wobec faktu, że uchwała stała się prawomocna w części obejmującej rozstrzygnięcia o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego tych uczestników postępowania, którzy nie wnieśli odwołania oraz oczywistego braku interesu prawnego w zaskarżeniu rozstrzygnięcia dotyczącego pozostałych odwołujących się kandydatek zawartego w pkt 7 i pkt 19 zaskarżonej uchwały; o oddalenie odwołania w pozostałym zakresie jako nieuzasadnionego; - odnośnie odwołania wniesionego przez M. W.: o odrzucenie odwołania jako niespełniającego wymagań określonych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa (wobec braku wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania i jego uzasadnienia); w wypadku uzupełnienia przez odwołującą się kandydatkę wskazanego braku w terminie – o oddalenie odwołania jako nieuzasadnionego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Stosownie do art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa uczestnik postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. Rozpoznanie odwołania następuje przy zastosowaniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej (art. 44 ust. 3 tej ustawy).

Określenie sprzeczności uchwały Rady z prawem, która może stanowić podstawę jej weryfikacji przez Sąd Najwyższy powinno – najogólniej rzecz biorąc – uwzględniać dwa aspekty. Pierwszy dotyczy konstytucyjnie (art. 186 i 187 Konstytucji RP) i ustawowo (por. w szczególności art. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa) określonej kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, że do kompetencji Rady należy między innymi rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych. Jest to kompetencja należąca wyłącznie do Krajowej Rady Sądownictwa, której Rada nie traci ze względu na przewidziany tryb odwoławczy od jej uchwał, a z kolei rozpatrując odwołanie Sąd Najwyższy nie przejmuje kompetencji i związanej z nią odpowiedzialności za przedstawienie Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów. Drugi aspekt, zresztą ściśle uzależniony od pierwszego, wiąże się z

zasadami postępowania przed Sądem Najwyższym, według reguł postępowania kasacyjnego. W postępowaniu tym nie prowadzi się postępowania dowodowego bo wyjaśnienie istotnych okoliczności już zostało zakończone w postępowaniu przed Radą (por. art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zarzucona w odwołaniu sprzeczność z prawem odnosi się – jak wynika to wprost z art. 44 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa – do uchwały Rady. Ponieważ chodzi o sprzeczność z prawem uchwały Rady, to jeżeli zarzucona sprzeczność odnosiłaby się do przepisów postępowania (por. druga podstawa skargi kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) to powinna wskazać tylko takie uchybienia, które mogły mieć istotny wpływ na zawarte w uchwale Rady rozstrzygnięcie. Jeżeli zaś chodzi o sprzeczność z prawem materialnym, polegającą – jak to wynika z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. – na błędnej wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu, to odwołanie powinno wskazywać przepis (przepisy), który rozstrzygnięcie uchwały Rady narusza.

Rozpatrzenie według powyższych założeń wszystkich zarzutów każdego z trzech odwołań od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia ... 2012 r. nie ujawniło sprzeczności z prawem zaskarżonej uchwały Rady.

W każdym z rozpatrywanych w sprawie odwołań zarzucono naruszenie art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa przez nadmierne – zdaniem odwołujących się – dowartościowanie „poparcia środowiska sędziowskiego” kosztem kryteriów, które bezpośrednio dotyczą kwalifikacji kandydata na stanowisko sędziego. Zarówno w takim uogólnionym ujęciu jak w przedstawionej w poszczególnych odwołaniach argumentacji szczegółowej, odwołujące się nie wykazały sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem.

Ponieważ w odwołaniach sugeruje się jakąś drugorzędność kryterium „poparcia środowiska sędziowskiego” tak w odniesieniu do regulacji prawnej (treść przepisu) jak i w odniesieniu do skonkretyzowanego w zaskarżonej uchwale zastosowania normy prawa materialnego należało rozważyć obie te kwestie.

Nie ma przekonujących racji teza odwołujących się oparta wyłącznie na kolejności wymienionych w art. 35 ust. 2 ustawy okoliczności ze stwierdzeniem, że skoro „ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów”, wymieniono na końcu przepisu, to znaczy iż jest to okoliczność „ostatniego rzędu”, najmniej ze wszystkich innych wymienionych w przepisie okoliczności – istotna. Tymczasem wymienione w

dwóch punktach art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa okoliczności nie zostały dookreślone jakimkolwiek zwrotem uzasadniającym ich hierarchizację czy wzajemne wartościowanie. Wyodrębnienie w osobnym punkcie (2) opinii kolegium właściwego sądu oraz oceny właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów, nie wskazuje na jakąś deprecjację tej opinii i tej oceny w porównaniu z doświadczeniem zawodowym, opiniami przełożonych, rekomendacjami, publikacjami i innymi dokumentami dołączonymi do karty zgłoszenia – o których mowa w pkt 1 art. 35 ust. 2 ustawy. Porównanie obu zespołów okoliczności wskazuje wyłącznie na zabieg z zakresu redakcji (techniki legislacyjnej) polegający na specjalnym (w pkt 2) wyodrębnieniu okoliczności wynikających z przewidzianych w ustawie - Prawo o ustroju sądów powszechnych czynności postępowania w sprawie kandydowania na wolne stanowisko sędziowskie, postępowania poprzedzającego przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa. Chodzi mianowicie o uregulowania tej procedury w art. 57 i art. 58 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.), w szczególności procedowanie przed właściwym kolegium sądu (art. 57 § 3) i przed zgromadzeniem ogólnym sędziów (art. 58 § 2 i § 3).

Jedyną natomiast okolicznością wyróżnioną w art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa jest „ocena kwalifikacji kandydatów”, w stosunku do której ustawa zawiera zwroty wartościujące („Przy ustalaniu kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim – oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia:”).

Zwrócić przy tym trzeba uwagę na to, że wskazany w odwołaniach przepis bezpośrednio dotyczy postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez zespół, którego zadaniem jest przygotowanie sprawy do rozpatrzenia i oceny na posiedzeniu Rady (por. art. 34 i art. 35 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa). Czynności postępowania przed zespołem, który „opracowuje listę rekomendowanych kandydatów”, stanowią zatem tylko element konstrukcji postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa, które kończy uchwała Rady. Stosownie zaś do art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych

osób, jeżeli zostały złożone. Ostatecznie zatem rozstrzygnięcie należy do Rady „po wszechstronnym rozważeniu sprawy”, w którego zakresie powinno znaleźć się także uwzględnienie okoliczności, o których mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Przechodząc do kwestii subsumcyjnej Sąd Najwyższy nie stwierdził zarzucanego naruszenia art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, gdyż z uzasadnienia uchwały wynika, iż Rada bez naruszenia obowiązku wszechstronnego rozważania sprawy uwzględniła kwalifikacje kandydatów „konkurujących ze sobą” do jednego wolnego stanowiska sędziowskiego, a wśród podlegających rozważeniu okoliczności, miała także na uwadze „ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów”. Wprawdzie w uzasadnieniu uchwały można dopatrzeć się, jak to czynią odwołujące się, jakiegoś zaakcentowania znaczenia „oceny właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów” jednakże z całości przedstawionej oceny wynika, że ów akcent nie łączy się z jakimkolwiek pomniejszeniem znaczenia „kwalifikacji kandydatów”, a jest raczej ich dopełnieniem w analizie wszystkich innych okoliczności, w tym nieznacznych tylko odróżnień w przymiotach kwalifikacyjnych kandydatów takich jak np. uzyskanie oceny bardzo dobrej albo dobrej plus na egzaminie sędziowskim. Wysłunięte w odwołaniach zastrzeżenia, stanowią próbę przedstawienia innych ocen wielu zazębiających się ze sobą okoliczności. Nie są one zasadne, gdyż ocena Krajowej Rady Sądownictwa została podjęta na podstawie i w ramach należącej do niej kompetencji.

Niezasadne są także pozostałe zarzuty odwołania I. T. Bezpodstawnie odwołująca się uważa, że Krajowa Rada Sądownictwa, chociaż rozpatrzyła całą udostępnioną dokumentację, to powinna ponadto uzyskać jeszcze dalsze opinie wizytatorów w zakresie pracy odwołującej się w wydziałach cywilnym oraz rodzinnym i nieletnich Sądu Rejonowego w M. Być może opinie takie byłyby przydatne gdyby z opinii już przez kandydatkę uzyskanej wynikała negatywna ocena. Taka kandydatka miałaby wówczas „interes procesowy” w przedstawieniu dowodu, iż w innej niż dotychczas oceniona, jej pracy sytuacja przedstawia się inaczej. W tym wypadku tak jednak nie jest skoro odwołująca się podkreśla, że według opinii wizytatora uwzględnionej przez Krajową Radę Sądownictwa została

oceniona „bardzo pozytywnie” a ponadto wskazuje się w niej także na pracę odwołującej się w innych wydziałach Sądu Rejonowego. Nie można zatem uznać, że spod oceny Krajowej Rady Sądownictwa „umknął” jakiś istotny element tej oceny. Bezpodstawny jest w tym kontekście zarzut dyskryminacyjnego naruszenia art. 60 Konstytucji RP, tym bardziej, że owej dyskryminacji dopatruje się odwołująca ze względu na szersze opracowanie opiniami wizytatorów pracy referendarzy sądowych, a więc kandydatów zajmujących inne stanowisko niż odwołująca się (asystent sędziego), a przy tym stanowisko, które nie zostało „wyróżnione” w zaskarżonej uchwale, której kwestionowane w odwołaniu rozstrzygnięcie o przedstawieniu Prezydentowi RP odnosi się do kandydatki, będącej tak jak odwołująca się I. T., asystentką sędziego.

Z powyższych przyczyn wobec braku wykazania w odwołaniach naruszenia przez Krajową Radę Sądownictwa prawa Sąd Najwyższy orzekł stosownie do art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.